

[Miljøministeren.]

heder, der ville være ved at gå længere ned, i det svar jeg giver.

Endelig rejser man to spørgsmål til, et om afstråmnings- og udløbsbeholdere til spildevandsanlæg og et om omlokalisering af anlæg og genanvendelsesprocesser. Det er to spørgsmål, som jeg i det svar, jeg giver til landboorganisationerne, giver løfte om at vi vil drøfte med dem, idet der ifølge lovforslagets § 6, stk. 2, er en mulighed for at optage forhandlinger om disse ting og eventuelt lave ændringer i det bilag, som også er med i loven. Jeg kan tilføje, at i en personlig samtale har man accepteret dette brevets indhold.

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslaget.

Ændringsforslaget af *Fuglsang* (se foran) *forkastedes* med 121 stemmer mod 19; 3 medlemmer stemte hverken for eller imod.

Lovforslaget som helhed sættes derefter til forhandling.

Maisted (FP):

På et flertal af fremskridtspartiets vegne skal jeg udtale, at vi ikke kan stemme for lovforslaget. Der er ikke tale om i dette lovforslag, at man tager hensyn til miljøinvesteringerne, altså betragter loven som en forebyggelse af forurening. Hvis man havde gjort det og man ville stille alle firmaer lige over for ministerens krav, som han selv har anført i sit lovforslag i form af et bilag, så ville den samlede støtte have været ca. 1 mia kr. Nu kræver man derimod fra ministerens side, at erhvervslivet skal investere 3 mia kr. frem til 1980, og så vil man give det en støtte på 240 mill. kr. Dermed har dette forslag skiftet karakter til at være en støtte til erhvervslivet, og vi går som bekendt ikke ind for, at man laver nationale støtteordninger. Vi er ganske uden konkurrencemuligheder over for vore nabolande og EF-partnere. Deres statskasser er desværre noget større.

Det eneste, man burde gøre i den henseende, var selvfølgelig at sørge for, at erhvervsvirksomhederne fik nedsat deres omkostningsniveau, fik nogle skattelettelser; så skulle de nok selv være i stand til at løse disse problemer. I stedet for pålægger

man dem den ene byrde oven i den anden, en miljølov og en arbejdsmiljølov, som altså betyder, at de skal investere milliardbeløb i årene fremover, der forringer deres konkurrenceevne i forhold til deres udenlandske konkurrenter. Og disse mennesker, som er så heldige at vinde i dette lotteri herhjemme, får altså en favorabel stilling, som de formentlig mindre virksomheder får lov at betale.

Arentoft (FP):

Miljøforbedring og forureningsbekæmpelse er opgaver, som samfundet også må tage del i. Vi i fremskridtspartiet går ind for, at det også skal løses i EF-regie, men så langt er vi ikke nået endnu. Denne lov om støtte til miljøinvesteringer er nok ikke den ideale lov, men den er dog ikke så dårlig, at ikke et mindretal inden for fremskridtspartiet kan stemme for forslaget. Det er efter vor mening et skridt i den rigtige retning. Der er flere fordele i forslaget, end der er ulemper, og derfor er vi altså et mindretal, der vil stemme for dette lovforslag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslaget

vedtoges med 117 stemmer mod 24.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:
Tredje behandling af forslag til lov om ændring af lov om skoleskibsafgift.

(Lovforslag nr. 62. Fremsat 31/10 75. Første behandling 25/11 75. Betænkning 12/12 75. Anden behandling 16/12 75).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sættes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget

vedtoges med 116 stemmer mod 22; 3 medlemmer stemte hverken for eller imod.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:
Første behandling af forslag til finanslov for finansåret 1. april 1976-31. marts 1977.
 (Lovforslag nr. 100. Fremsat 28/11 75).

Formanden:

Taletiderne er for ordførerne i første omgang 20 minutter, i anden omgang 10 minutter. For andre medlemmer er taletiden 10 minutter i første omgang, 5 minutter i anden omgang.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Erling Olsen (S):

Vi er på vej mod bedre tider. Det går langsommere, end vi troede, men det går den rigtige vej. Krisen startede i USA. Man var ved at blive bange for inflationen, og derfor strammede man penge- og finanspolitik. Så kom oliekrisen. Det førte til nye stramminger, og det mærkedes verden over. Andre lande fulgte trop, og i 1974 begyndte det at gå ned ad bakke for os alle sammen. Den vestlige verden havde overreageret på oliekrisen, og kampen mod inflationen havde skabt en ledighed, som var urimelig høj.

Intet enkelt land kunne løse problemerne alene, dertil behøvedes en fælles, samordnet konjunkturpolitik. Derfor tog den nyudnævnte socialdemokratiske regering en lang række initiativer i de internationale organisationer, vi var medlemmer af, og på de topmøder, hvor vi var repræsenterede. Der ved ydede vi vor skærv til, at de toneangivende lande i fællesskab besluttede at lempe deres økonomiske politik.

Det har båret frugt. I dag peger de fleste økonomiske strømpile opad, navnlig i USA og Japan, men også i Vesteuropa. Men det er værd at bemærke, at opsvinget først og fremmest har ført til et stigende privatforbrug og en fornyet opbygning af lagrene. Men der er ikke nogen tegn på en mærkbar stigning i investeringerne i faste anlæg og maskiner.

Når jeg nævner det her, så er det bl. a., fordi maskineksporten er en meget vigtig del af den danske industrieksport, og før udlandets investeringer i maskiner begynder at stige, så kan vi ikke vente nogen større hjælp af det udenlandske konjunktur-opsving, og før det sker, så må vi også regne

med en meget hård pris konkurrence på vores eksportmarkeder, og vi bliver derfor nødt til at holde vores omkostningsniveau nogenlunde i ro.

Det var også det, regeringen havde for øje under overenskomstfornyelserne i marts måned. Situationen var tilspidset, og der skulle handles hurtigt. Alligevel nåede vi frem til en løsning, som de fleste vel fandt rimelig og fornuftig. Resultatet er i hvert fald blevet, at vores omkostningsniveau, der i 1974 steg kraftigere end andre landes, i 1975 steg mindre.

Men det kunne ikke i sig selv vende udviklingen. Dertil krævedes tillige, at vi førte en økonomisk politik, som forøgede den indenlandske omsætning. Det leder mig frem til den anden økonomisk-politiske milepæl i regeringens historie, nemlig vedtagelsen af finanslovsforslaget for 1975-76.

Som led i det mere langsigtede arbejde gennemførtes der også ved denne finanslov en række besparelser, men det iøjnefaldende var en ganske betragtelig stigning i underskuddet på drifts-, anlægs- og udlånsbudgettet. Det underskud var til dels en direkte følge af de vigende konjunkturer. Når befolkningens indtægter ikke stiger i samme tempo som tidligere, ja, så må det gå ud over skatter og afgifter, og når antallet af arbejdsløse vokser, så må udgifterne til arbejdsløshedsunderstøttelse også vokse. Men underskuddet var derudover et resultat af en mere bevidst politik, som både skulle mindske arbejdsløsheden og gøre kårene mildere for de mennesker, der alligevel blev ledige. Dengang kaldte vi det for S-planen. Det var ikke hele S-planen, vi fik gennem folketinget, men det var alligevel en hel del.

Der blev givet bevillinger til forbedring af beboelsesejendomme. I dag ved vi, at disse bevillinger har haft væsentlig betydning for beskæftigelsen i byggefagene. Der blev oprettet en statslig bistandsfond, som mange kun havde smil tilovers for. I dag ved vi, at den har hjulpet ellers fortabte, men særdeles levedygtige virksomheder igennem krisen.

Derudover gennemførtes en række skattemæssige tilskyndelser til at sætte noget i gang: ekstraordinært forhøjede afskrivninger for 1975 og 1976, midlertidige investeringsfradrag for nye erhvervsbygninger og skattemæssig tilbageførselsret for underskud i aktieselskaber. Der blev altså virkelig gjort